

Aquell Nadal

Això de seure al voltant d'una taula i passar llista a veure qui falta és una tradició cruel

Foto: Amanda Tipton

Nadal del 1992, Manhattan. Fa tres mesos que vivim a Nova York i ens fa gràcia passar un 25 de desembre diferent a la ciutat que ens acull. És divendres, fa fred i no hi ha restaurants oberts: tothom dina a casa amb la família, aquí també. Acabem en un xinès de Chinatown, en una taula compartida amb altres clients. El lloc és tan autèntic que no gosem demanar forquilles. Mengem arròs amb ingredients no identificats i ens cau mig plat pel damunt i enyorem l'escudella de les mares respectives, però riem. "Algún dia recordarem aquest Nadal com el millor de la nostra vida", dic.

Nadal del 1995. Tinc una filla de catorze dies i hem anat a dinar a casa dels meus pares. Sembla mentida: l'etapa novaïorquesa queda enrere. Entenc com mai que som baules d'una cadena i que el temps ha començat a girar en contra meva. No em vull morir, però sobretot no vull que es mori. L'estimo més que a mi mateixa, aquesta nena.

Nadal del 2016, Font de l'Ovi, just després de fer cagar el tió. La Mireia anuncia que està embarassada i a mi se'm desfermen les llàgrimes. A casa ens estem morint però no s'atura el món, a casa ens estem morint però se segueixen gestant criatures, a casa ens estem morint però i què.

Les noies de Mossbank Road (<http://www.catorze.cat/noticia/8443/sou/meus/datils>) , sala Villarroel. La Rose explica que la seva mare tenia 41 anys quan se li va morir el marit; la dona va

seguir viva però com si no. "La cosa que li va impedir viure la seva vida va ser una cosa normal - diu la Rose-. La mort és horrible però és normal".

Això de seure al voltant d'una taula i passar llista a veure qui falta és una tradició cruel. Perquè arriba un dia que l'anunci d'un embaràs et fa plorar: a casa ja no neix ningú, a casa paguem el preu d'haver nascut. Arriba un dia que passen coses normals, horribles però normals, i tu voldries ser a qualsevol altre lloc. Arriba un dia que la germanor nadalenca t'ofèn, que ja ni recordes quan vas riure per últim cop i que juraries que sí: aquell divendres del primer any a Nova York, aquell divendres de l'arròs amb no-se-què i sense forquilles, aquell divendres que l'avi Llorenç s'havia mort però nosaltres ens creïem eterns, aquell divendres va ser -ara ho veig- el millor Nadal de la meva vida.